

Sygn. akt VI GC 751/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 01 lutego 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. K. kwotę 355,60 złotych (trzysta pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 października 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. K. kwotę 137 złotych (sto trzydzieści siedem złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 751/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 maja 2022 roku, sprecyzowanym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 03 czerwca 2022 roku” (data prezentaty: 2022-10-07, k. 80-81 akt), powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 355,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniu w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w związku z zapłatą przez pozwanego po umówionym terminie należności wynikających z faktur numer (...) na kwotę 4 533,68 złotych i numer (...) na kwotę 1 090,27 złotych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 20 czerwca 2022 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 1878/22 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa w uzasadnieniu wskazując, że zgodnie z łączącą stroną umową, w tym „warunkami wykonania zlecenia” przesłanymi powodowi, termin płatności należności wynosił 55 dni, a nie jak wskazano w fakturach – 30 dni, zaś same faktury wraz z dokumentacją transportową powinny zostać przez powoda dostarczone pozwanemu w ciągu 10 dni od daty dokonania przewozu. Tymczasem w niniejszej sprawie powód dostarczył je po umówionym terminie, co zgodnie z umową spowodowało przesunięcie terminu płatności do 180 dni, a zatem pozwany dokonując płatności za sporne faktury w dniu 12 października 2022 roku nie pozostawał w opóźnieniu. Pozwany

podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczenia powoda, albowiem jako akcesoryjne do roszczenia głównego wynikającego z umowy przewozu podlega ono jednorocznemu przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił J. K. transport towaru w dniu 23 marca 2020 roku na trasie G. – S. za wynagrodzeniem w kwocie 1 090,27 złotych brutto.

Integralną częścią umowy były „warunki wykonania zlecenia”. Zgodnie z punktem 2 tych warunków, termin płatności należności wynosił 55 dni od daty wpływu faktury wraz z listem przewozowym lub CMR (oryginałem) i kserokopią licencji na prowadzenie międzynarodowego lub krajowego transportu drogowego.

Faktura wraz z załącznikami powinna być dostarczona do właściwego oddziału zleceniodawcy w terminie do 10 dni od dnia wykonania usługi (pkt 15).

Brak spełnienia przez przewoźnika któregokolwiek z wymagań zlecenia mógł skutkować redukcją stawki frachtowej oraz wydłużeniem terminu płatności do 180 dni (pkt 18).

Towar został dostarczony do odbiorcy we właściwym stanie i w umówionym przez strony terminie.

W dniu 31 marca 2020 roku w związku z realizacją powyższego przewozu J. K. wystawił (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 1 090,27 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 30 kwietnia 2020 roku.

Faktura ta wpłynęła do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 16 kwietnia 2020 roku.

faktura – k. 6 akt, faktura wraz z prezentatą wpływu – k. 63 akt, „warunki wykonania zlecenia” – k. 62 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił J. K. transporty towaru w dniu 27 kwietnia 2020 roku i w dniu 28 kwietnia 2020 roku, oba na trasie G. – S. za wynagrodzeniem w łącznej kwocie 4 533,68 złotych brutto.

Integralną częścią umowy były „warunki wykonania zlecenia”. Zgodnie z punktem 2 tych warunków, termin płatności należności wynosił 55 dni od daty wpływu faktury wraz z listem przewozowym lub CMR (oryginałem) i kserokopią licencji na prowadzenie międzynarodowego lub krajowego transportu drogowego.

Faktura wraz z załącznikami powinna być dostarczona do właściwego oddziału zleceniodawcy w terminie do 10 dni od dnia wykonania usługi (pkt 15).

Brak spełnienia przez przewoźnika któregokolwiek z wymagań zlecenia mógł skutkować redukcją stawki frachtowej oraz wydłużeniem terminu płatności do 180 dni (pkt 18).

Towar został dostarczony do odbiorcy we właściwym stanie i w umówionym przez strony terminie.

W dniu 30 kwietnia 2020 roku w związku z realizacją powyższego przewozu J. K. wystawił (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 4 533,68 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 30 maja 2020 roku.

Faktura ta wpłynęła do (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 18 maja 2020 roku.

faktura – k. 7 akt, faktura wraz z prezentatą wpływu – k. 64 akt, „warunki wykonania zlecenia” – k. 62 akt

Wobec braku zapłaty należności wynikających z faktur numer (...), w dniu 24 września 2020 roku J. K. zlecił ich windykację.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 12 października 2020 roku uregulował należności z faktur numer (...).

umowa zlecenia windykacji – k. 10 akt, pełnomocnictwo – k. 11, 12 akt, zlecenie windykacji – k. 13 akt, wezwanie do zapłaty – k. 14 akt, pełnomocnictwo – k. 15 akt, potwierdzenie nadania – k. 16 akt, potwierdzenie przelewu – k. 8, 9 akt, wezwanie do zapłaty – k. 32 akt, pełnomocnictwo – k. 33 akt

Termin zapłaty należności z faktury numer (...) zgodnie z „warunkami wykonania zlecenia” wynosił 55 dni i upływał z dniem 10 czerwca 2020 roku.

Termin zapłaty należności z faktury numer (...) zgodnie z „warunkami wykonania zlecenia” wynosił 55 dni i upływał z dniem 12 lipca 2020 roku.

faktury wraz z prezentatą wpływu – k. 63, 64 akt, „warunki wykonania zlecenia” – k. 62 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych przedłożonych przez strony w toku postępowania dowodów z dokumentów, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 01 lutego 2022 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. pominął dowód z zeznań stron, albowiem ani powód ani osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego, mimo prawidłowego wezwania, nie stawily się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 355,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w związku z zapłatą przez pozwanego po umówionym terminie należności wynikających z faktur numer (...) na kwotę 4 533,68 złotych i numer (...) na kwotę 1 090,27 złotych.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. podnosił, że zgodnie z łączącą stroną umową, w tym „warunkami wykonania zlecenia” przesłanymi powodowi, termin płatności należności wynosił 55 dni, a nie jak wskazano w fakturach – 30 dni, zaś same faktury wraz z dokumentacją transportową powinny zostać przez powoda dostarczone pozwanemu w ciągu 10 dni od daty dokonania przewozu. Tymczasem w niniejszej sprawie powód dostarczył je po umówionym terminie, co zgodnie z umową spowodowało przesunięcie terminu płatności do 180 dni, a zatem pozwany dokonując płatności za sporne faktury w dniu 12 października 2022 roku nie pozostawał w opóźnieniu. Pozwany podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczenia powoda, albowiem jako akcesoryjne do roszczenia głównego wynikającego z umowy przewozu podlega ono jednorocznemu przedawnieniu.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty: 40 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5 000 złotych, 70 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5 000 złotych, ale niższa niż 50 000 złotych i 100 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 złotych. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa powyżej jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez

Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Oprócz tej kwoty wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę (ust. 2), co jednakże nie było objęte przedmiotem żądania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że poza sporem pozostawało, że powód wykonał na zlecenie pozwanego przewozy towaru na trasie G. – S., za które należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie i które ostatecznie, w dniu 12 października 2020 roku, zostało przez pozwanego uregulowane. Powód reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego nie kwestionował przy tym, że realizacja tychże zleceń następowała na przedłożonych przez pozwanego warunkach określonych w „warunkach wykonania zlecenia” (k. 62 akt), jak też wskazanych przez pozwanego terminów, w których dostarczone zostały do pozwanego sporne faktury (w dniu 16 kwietnia 2020 roku i w dniu 18 maja 2020 roku). Zgodnie zaś z punktem 2 tych warunków, termin płatności należności wynosił 55 dni od daty wpływu faktury wraz z listem przewozowym lub CMR (oryginałem) i kserokopią licencji na prowadzenie międzynarodowego lub krajowego transportu drogowego, zaś faktura wraz z załącznikami powinna być dostarczona do właściwego oddziału zleceniodawcy w terminie do 10 dni od dnia wykonania usługi (pkt 15).

Powyższe więc pozwala na ustalenie, że skoro przewozy – zgodnie z treścią faktur – były wykonywane w dniach 23 marca 2020 roku, 27 kwietnia 2020 roku i 28 kwietnia 2020 roku – to dostarczenie pozwanemu tychże faktur w dniu 16 kwietnia 2020 roku (odnośnie przewozu z dnia 23 marca 2020 roku) i w dniu 18 maja 2020 roku (odnośnie przewozu z dnia 27 kwietnia 2020 roku i z dnia 28 kwietnia 2020 roku) nastąpiło z uchybieniem określonego przez strony terminu.

Brak zaś spełnienia przez przewoźnika któregokolwiek z wymagań zlecenia mógł skutkować redukcją stawki frachtowej oraz wydłużeniem terminu płatności do 180 dni (pkt 18) i na to postanowienie powoływał się pozwany wskazując, że w momencie dokonywania zapłaty nie pozostawał w opóźnieniu w płatności, gdyż termin ten uległ wydłużeniu.

Istota umowy przewozu została uregulowana w art. 774 k.c., zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Za elementy przedmiotowo istotne (essentialia negotii) umowy przewozu uznaje się: oznaczenie trasy przewozu (zasadniczo punktu początkowego i końcowego takiej trasy), określenie wynagrodzenia przewoźnika oraz przedmiotu przewozu. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w świetle art. 353¹ k.c. strony mogą przewidzieć w umowie przewozu dodatkowe warunki, np. przedłożenie w określonym terminie przez przewoźnika dokumentacji związanej z wykonanym przewozem, jak też że niespełnienie tych dodatkowych warunków może być obwarowane karą umowną lub inną wskazaną przez strony sankcją.

W okolicznościach niniejszej sprawy rozważyć zatem należało, czy sankcja w postaci wydłużenia terminu płatności do 180 dni została skutecznie zastrzeżona.

Zgodnie z treścią art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Powyższe jest także stosownie do art. 10 tejże ustawy warunkiem nabycia prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności będących przedmiotem niniejszego procesu. Jednocześnie zgodnie z ust. 2 art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku

potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, z wyłączeniem ust. 2a (gdzie termin bezwzględnie nie może przekraczać 60 dni).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie określenie w umowie terminu płatności na 180 dni (w razie braku spełnienia jakichkolwiek wymagań ze zlecenia, a więc także w razie dostarczenia pozwanemu przez powoda faktur i innych dokumentów po uzgodnionym terminie 10 dni od dnia wykonania usługi) sprzeciwia się brzmieniu powyższego przepisu (art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893). Celem i przedmiotem wprowadzenia w tym zakresie ustawy miało być przeciwdziałanie zatorom płatniczym, czyli nieterminowemu wywiązywaniu się z odroczonej płatności, a także przeciwdziałanie stosowaniu zbyt długich, często nieuzasadnionych gospodarczym charakterem danej transakcji, terminów płatności za dostarczone towary i usługi. Brak terminowej zapłaty za towary lub usługi, jak również długie oczekiwanie na nią generuje bowiem szereg negatywnych konsekwencji dla obrotu gospodarczego prowadząc do „kredytowania” silniejszych ekonomicznie podmiotów przez słabszych uczestników takiego obrotu. Przedmiotowe rozwiązania prawne mają mobilizować dłużników transakcji handlowych do dokonywania zapłaty w ustalonym terminie, jak również zniechęcać do narzucania przez nich nieuzasadnionych wydłużonych terminów zapłaty (tak również Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku w sprawie o sygn. akt XIII Ga 334/19). Nadto przyjęte w umowie stron przedmiotowe ustalenie jest w ocenie Sądu rażąco nieuczciwe wobec powoda, zwłaszcza że istotą umowy przewozu jest osiągnięcie określonego rezultatu – dowiezienia osoby lub rzeczy do miejsca przeznaczenia w określonym czasie i nie jest nią dowieszenie, czy też przedłożenie faktury, listu CMR oraz ewentualnie innych dokumentów związanych z wykonaniem przewozu. W niniejszej sprawie powód wykonał umowę przewozu w sposób prawidłowy, wystawił i nadał do pozwanego faktury (i pozostałe wymagane dokumenty) nie mając zaś żadnego wpływu na czas ich doręczenia w obrocie pocztowym. Zważyć także należy, że doręczenie pozwanemu tych faktur po 10 dniach od dokonania przewozu zgodnie z „warunkami zlecenia” mogło – ale nie musiało – prowadzić do wydłużenia terminu płatności do 180 dni, a zatem pozostawione zostało do wyłącznego uznania pozwanego pozostawiając powoda w wielomiesięcznej niepewności co do terminu zapłaty, pozwany nie złożył mu bowiem żadnego oświadczenia o skorzystaniu z uprawnień z pkt 18, powołując się na wskazany tam termin post factum, w toku trwania procesu sądowego. Podkreślić też należy, że pozwany po otrzymaniu faktur od powoda po terminie uzgodnionym przez strony w żaden sposób nie kwestionował wskazanego w nich terminu płatności (choć niewątpliwie był on niezgodny z umową i winien wynosić 55 dni) ani nie domagał się korekty tych faktur z uwzględnieniem owych 180 dni.

W ocenie Sądu z powyżej wskazanych względów powyższe postanowienie umowy dające możliwość wydłużenia terminu płatności do 180 dni w razie opóźnienia w dostarczeniu faktur i innych dokumentów związanych z przewozem (jako świadczenia o charakterze pobocznym) uznać należało za sprzeczne z naturą stosunku prawnego przewozu i treścią art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893).

W tej zaś sytuacji pozwany zobowiązany był do zapłaty należności z faktury numer (...) zgodnie z „warunkami wykonania zlecenia” w terminie 55 dni, który to termin upływał odpowiednio z dniem 10 czerwca 2020 roku i z dniem 12 lipca 2020 roku. Dokonując zaś zapłaty w dniu 12 października 2020 roku, pozwany uregulował należność po terminie, co uprawniało powoda do żądania nie tylko odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (od należności głównej), ale i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności będącej przedmiotem niniejszego procesu.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty: 40 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5 000 złotych, 70 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5 000 złotych, ale niższa niż 50 000 złotych i 100 euro, gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 złotych. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa powyżej jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne

stało się wymagalne. Powyższe zaś oznacza, że powód uprawniony był do żądania kwoty 356,65 złotych (40 euro według kursu z dnia 29 maja 2020 roku, czyli $40 \times 4,4503$ złotych = 178,01 złotych oraz 40 euro według kursu z dnia 30 czerwca 2020 roku, czyli $40 \times 4,4660$ złotych = 178,64 złotych), skoro zaś domagał się zasądzenia kwoty 355,60 złotych, a Sąd był po myśli art. 321 k.p.c. związany granicami jego żądania, żądanie pozwu w całości w tej wysokości zasługiwało więc na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutu przedawnienia żądania rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, to wskazać należy, że nie był on zasadny. Roszczenie o taką rekompensatę stosownie do przepisów ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) powstaje po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 94/15), tj. wtedy gdy wierzyciel nabywa prawo do odsetek, czyli gdy spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie, przy czym obie przesłanki w niniejszej sprawie zaistniały. Jednocześnie podnieść należy, że termin przedawnienia roszczenia o rekompensatę z tytułu kosztów odzyskiwania należności (której źródłem tak co do zasady, jak i wysokości jest ustawa) nie został uregulowany w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. A skoro tak, to zastosowanie znajdzie art. 118 k.c. określający trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (tak również Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 03 kwietnia 2017 roku, sygn. akt XIII Ga 130/17) liczony od dnia, w którym wierzyciel nabył prawo do odsetek. Kwestię tę jednoznacznie rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 30 września 2021 roku (sygn. akt III CZP 37/20) wskazując, że termin przedawnienia roszczenia o rekompensatę za koszty odzyskiwania należności opartego na art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) określa art. 118 k.c. i wynosi on 3 lata. Oznacza to, że roszczenie powoda przedawniłoby się z dniem 31 grudnia 2023 roku. Zważywszy więc, że powód złożył pozew w dniu 13 maja 2022 roku, wytoczenie powództwa w zakresie rekompensaty nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że pomiędzy roszczeniem o odsetki a roszczeniem o rekompensatę zachodzi podstawowa różnica wynikająca stąd, że odsetki są akcesoryjne względem roszczenia głównego, a rekompensata stanowi samoistne roszczenie wywodzone z ustawy, zbliżone do odszkodowania. Ich związek w istocie dotyczy jedynie pochodnej od „nabycia uprawnienia do odsetek”, tj. powstania stanu opóźnienia, przesłanki wymagalności roszczenia o rekompensatę. Brak ponadto jakiegokolwiek uzasadnienia dla uzależnienia terminu końcowego przedawnienia tego roszczenia od przedawnienia się roszczenia dotyczącego należności głównej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 września 2021 roku, sygn. akt III CZP 37/20).

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 118 k.c. a contrario w zw. z pkt 18 „warunków wykonania zlecenia” w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 7 ust. 2 o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. K. kwotę 355,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 października 2020 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. Mając na względzie wynik sprawy powodowi należał się zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 137 złotych, na którą złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 90 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych i opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 03 kwietnia 2023 roku